

Μια πολυεπίπεδη ανάγνωση της θεραπείας του Τυφλού (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Τυφλός, μετά ουσιαστικά τον φωτισμό του υπό του Αγίου Πνεύματος, *ομολογεί* τον Χριστό και *θεολογεί*. Είναι προφανές ότι δεν μιλάει κατά το πλείστον από μόνος του, πως όλα όσα λέει δεν αποτελούν καρπό μελέτης ή ευφύϊας, αλλά άνωθεν αποκαλύψεως. Τον ομολογεί Προφήτη αρχικά και στη συνέχεια *τελειώνει* την ομολογία του στην παραδοχή της μεσσιανικότητας του Χριστού, τυπώνοντας κατά κάποιον τρόπο και τα διάφορα στάδια της πνευματικής ζωής και γνώσης (*κάθαρση, φωτισμό, θέωση*).

Οι Φαρισαίοι, οι Νομοδιδάσκαλοι, το Ιερατείο των Εβραίων (μάλλον κάθε εποχής) εμφανίζουν τα θρησκευτικά εξουσιαστικά κατεστημένα στη διαχρονική τους πορεία, με την τυπολατρία και όλα τα θλιβερά παρεπόμενα τής κάθε θρησκείας. Τάφοι κεκοιναμένοι, ζωντανοί νεκροί, ψυγέντες από την έλλειψη στοιχειώδους αγάπης και ανθρωπιάς, αντί να χαρούν για τη θεραπεία του αδελφού τους που είδε μετά από τόσα χρόνια το φως του, ψάχνουν τα σάββατα, την παράβαση του Νόμου, πώς να παγιδέψουν τον τυφλό και τους γονείς του, με ποιον τρόπο θα καταδικάσουν τον Χριστό σε αίρεση και σε θάνατο. Δαιμονικές καταστάσεις...

Ο φωτισθείς τυφλός κηρύττει με παρρησία τον Χριστό. Οι «τυφλοί» ακόμη γονείς του δειλιάζουν, κρύβονται, τρέμουν μήπως αποβληθούν εκ της Συναγωγής, μη τυχόν και ξεβουλευτούν από τις θρησκευτικές και κοινωνικές τους συνήθειες. Έτσι, όμως, κινούνται οι περισσότεροι άνθρωποι κάθε γενιάς, ακόμη και οι επίσημοι εκπρόσωποι των θρησκευτικών συνάξεων, πλανώμενοι μέσα στις ψευδαισθητικές τους αυτασφαλιστικές, ψυχολογικές και άλλες, δικλείδες, ότι τάχα είναι οι καθαροί, οι αγαπημένοι του Θεού. Αλλά δεν ξέρουν ότι είναι ήδη νεκροί, ότι ο Θεός

δεν τους γνωρίζει, τους έχει διαγράψει από τη μνήμη του, πράγμα που ισοδυναμεί με αιώνιο κολασμό (Ματθ. 8:22, Λουκ. 13:25-30).

Η τραγικότητα των πνευματικά αόμματων Ιουδαίων (Ματθ. 23:16) φαίνεται στην υποκρισία, στην κακότητα, στην υπεροψία και στην ανοησία τους: «έλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἶ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν... ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὄλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς;». Είναι εκπληκτικό το πόσο μωραίνεσαι, όταν σε εγκαταλείψει η Χάρη του Θεού. Ισχυρίζονται ότι δήθεν κατέχουν τη θεία αυθεντία και αποστολή του Μωυσέως, τον οποίο «γνωρίζουν» απλά εξ ακοής και παραδόσεως, και εθελοτυφλούν στα αυτονόητα που τους παραθέτει ο πρώην τυφλός, πολλώ δε μάλλον στο πρωτοφανές και ανεπανάληπτο (μέχρι τότε) θαύμα της ομμάτωσης ενός εκ γενετής τυφλώττοντος, το οποίο συνετελέσθη μπροστά τους!

Η απλή, όσο και εκπληκτική θεολογική τοποθέτησή του για τη γνησιότητα της μεσσιανικής ιδιότητας του Ιησού αποστομώνει τους πτωχούς, φαιδρούς και θλιβερούς «θεολόγους» της εποχής, της κάθε εποχής, του γράμματος της κάθε θρησκείας. Ο Κύριος δεν ευαρεστείται στο θανατηφόρο αυτό ψεύδος και στην υποκρισία που εκπορεύονται μέσα από τα πάθη και τον δαιμονισμό των ανθρώπων. Αντικατάστησε κάθε νόμο, ακόμη και τον Μωσαϊκό, με τον καινό, τον δικό του, τον μοναδικό, της διπλής αγάπης σε Θεό και πλησίον (Μαρκ. 12:30-31).

Εξεβλήθη της Συναγωγής. Απερρίφθη από τους κατά κόσμον συγγενείς του. Με τα σημερινά δεδομένα θα μιλούσαμε για αφορισμό. Θεωρήθηκε σχισματικός ή αιρετικός. Ο Κύριος τη δύσκολη τούτη ώρα τον ξαναπροσεγγίζει. Αυτός, άλλωστε, έκανε και στην αρχή το πρώτο βήμα της θεραπείας. Αυτός κάνει πάντα το πρώτο βήμα. Ο Ιησούς και τώρα περιθάλλει τον «αποσυνάγωγο». Τον εντάσσει στην Εκκλησία Του. Στη μόνη και αληθινή Κιβωτό της σωτηρίας. Πόσοι άραγε σε κάθε εποχή τέτοιοι αποσυνάγωγοι από την επίσημη θρησκευτικότητα και τα κοινωνικά status είναι ευάρεστοι στον καρδιογνώστη Κύριο; Και πόσοι, τουναντίον, «καθαροί και άγιοι» είναι βδελυροί ενώπιόν Του, οι αληθώς, οι αιωνίως αποσυνάγωγοι...

Ο τυφλός θεραπεύτηκε, ανέβλεψε. Πρωτίστως πνευματικά. Γνώρισε, είδε τον Χριστό - Θεό. Αυτό είναι που μετράει, το μόνο σημαντικό και χρειώδες (Λουκ. 10:41-42). Η σωματική θεραπεία έρχεται δεύτερη. Ενίοτε δεν έρχεται ποτέ. Ένα γεγονός μυριομαρτυρημένο στη ζωή των αγίων του Θεού, των μαρτύρων εξάπαντος του Κυρίου. Αλλά και δεν αδιαφορεί ο Χριστός για τη σωματική θεραπεία. Γιατρεύει τον όλο άνθρωπο. Και τώρα, αλλά πολύ περισσότερο και ολοκληρωτικά και αμετάκλητα στην εσχατολογική τελειότητα τής εν Χριστώ εξανάστασης των πάντων. Τα προοίμια από δω, από τότε με τις αναρίθμητες

θεραπείες του Θεανθρώπου στο σύντομο διάβα του από την Ιουδαία...

Ο Χριστός είναι το *Φως του κόσμου* (Ιω. 8:12). Αυτή η υπέρτατη οντολογία διατρέχει όλα τα Ευαγγέλια και ιδιαίτερα εκείνο του Ιωάννη, όπου η *ζωή* συμπλέκεται άριστα και άρρηκτα με το *φως* και ταυτίζεται με αυτό, όπως τόσο αριστοτεχνικά καταχωρείται στο πρώτο κεφάλαιό του, στο αναστάσιμο ευαγγελικό ανάγνωσμα. Το φως της Ανάστασής του και με υλικό, ορατό τρόπο, κάθε χρόνο εξέρχεται από τον Πανάγιο, τον Ζείδωρο, τον Φαεσφόρο Τάφο του. Ένα φως που διαχέεται αδιάλειπτα στην οικουμένη, αλλά που δεν παραβιάζει προαιρέσεις και συνειδήσεις. Και έτσι οι τυφλοί αυξάνονται με καταθλιπτικούς ρυθμούς, αναπαράγοντας και σκορπίζοντας στην παγκόσμια ατμόσφαιρα τα δικά τους, τα ολίγιστα, τα ψεύτικα, τα θνησιγενή, τα δαιμονόσχημα φώτα. Οι εχέφρονες, ωστόσο, και ταπεινοί πάντοτε ψάχνουν, επιθυμούν, αναζητούν, επιζητούν, αποζητούν, διψούν, ορέγονται, ανακαλύπτουν, αργά ή γρήγορα, και θεώνται (θεώνονται) το Φως, το Ένα, το μοναδικό και τριαδικό, το όντως αληθινό: τον Χριστό. Και εν Αυτώ και δι' αυτού ζουν και βλέπουν εις τους αιώνες των αιώνων.